

Az ősbűn

PÁRATLAN OLDAL - LXVIII. évfolyam, 23. szám, 2024. június 7.

1936, Berlin, olimpia. Három évvel a választási győzelem és a leszámolások után Hitler úszik a dicsőségben, megnyitót mond, és néz végig a tömegben, amely az elkövetkező években harci szellemről felajzott áradattá duzzad. A kancellár a test diadalát és *békepolitikát* hirdet. Nem volt már nyilvános ellenzék, amely átlátva a szitán tiltakozhatott volna a *hatalom nemzetközi megerősítését* szolgáló demonstráció, a látványos rendezvény és a mögötte zajló erőszak ellen. Akár népszavazási kezdeményezéssel.

Az elmúlt 14 évünk után arra lehetett számítani, hogy a NER vagyonnal és megfélemlítéssel, hazugságokkal összekovácsolt páncélját csak belülről lehet megpattintani. És ez történt. A sokunkból tiszteletet kiváltó bátorság, rendkívüli állóképesség, intelligencia, csiszolt, nyitott viselkedés, a kulturális fogékonyság mind annak a szocializációs folyamatnak az elemei, amelyre Magyar Péter személyes előzményként hivatkozik. Ezek elsődlegesen korai, családi hatásokból eredhetnek, a későbbiek: a felnőttkori politikai szocializáció az előbbiekből is fakadóan számos ellentmondással terhelt. Aki az országjárás felcsúti állomásának tapasztalatát „elképesztőnek” jellemzi, az bizonyára a(z ön)reflexiók folyamat során majd azt is tisztán fogja látni, hogy az ott látottak csak egy helyen sűrítve mutatják a gátlástalan megalomán örületet, a hatalmi tébolyt, ami a további évek során országosan fertőzte meg a gazdasági-társadalmi életet. Ennek a része az olimpiáról szőtt vízió.

A népszavazással megakadályozott olimpiára mint a nemzeti büszkeség lehetőségére hivatkozás mély ellentmondásban áll azzal az állítással, hogy elfogadhatatlan a nemzet kisajátítása, az állampolgárok közösségének folyamatos kettéosztása. Azzal, hogy a liberális párt népszavazási kezdeményezését ősbűnnek tartja, Magyar Péter még annak a szellemiségnek a foglya, amelytől fokozatosan igyekszik elszakadni. A kormányzat részéről hirdetett nemzeti büszkeség és szuverenitás láthatóan fedőszavak az ország teljes és kontrollálatlan birtoklására, a hatalmi arrogancia érvényesítésére, nem különböznek az ellenzék háborúpártiként történő megbélyegzésétől, amit MP már a saját bőrén érez! Az előkészületek, a tervezés költségeire utalással, mint ami megalapozta volna a további fejlesztést, Magyar Péter ellentmondásba kerül kampányának egyik legfőbb tételével: az egész országot behálózó családi és oligarcha-vállalkozásokat működtető korrupcióval. Az eddig felépült stadionok, a nagy események bevételei reményében épült szállodák az állami egészség- és oktatásügy rovására szolgálják a vállalkozások hasznát.

Bár többen kulcsélményeket vártak MP-től, mint amelyek szembefordították addigi politikai közösségével, számomra sokkal elfogadhatóbb az a magyarázat, hogy ez folyamat volt. Ez a fejlődés nem zárult le: már nem említi az Orbán nélküli Fideszt, a számára követendő 1998-as (?) O. V.t, és Wass Albert helyett Márai és Ady az irodalmi eszmény. Hihetetlen, de mégis hiteles szellemi út! Remélhetőleg így fog átalakulni pártja EU-s parlamenti programja is: nem a pénz hazahozatala lesz a legfőbb cél, hanem kulturált és szakszerű érvekkel a magyar államra és polgáraitra hozott diplomáciai és külpolitikai szégyen eltörlése, világos állásfoglalás a birodalmi terjeszkedést szolgáló hódítással szemben és a megtámadott ország mellett, együttműködés a frakciókkal a szélsőjobb törekvésével, az EU szétzilálásával szemben. A belső pénzügyi pótlása pedig az elrabolt közpénzek visszaszerzésével biztosítható hatályos jogszabályok alkalmazásával (Magyar Bálint)!